

ISZLAI ZOLTÁN:

A fuldokló sanszonja

Mártának

Korom-szél ölt, kezdeteim vége.
Kőhasadékká nyílt egy édes száj.
Nem gondolhattam csak a Veszélyre
s — hullámozó halálban — senki se várt.
S felbuktam, bár a lét poklába pólyázott.
M o s t vedd rám örököd reflektorát!
Hívásod szólaltasd, hogy megtaláljuk
ködömből kiútunk; éjemen át.